

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **X. X.**, státní příslušnost Ukrajina
bytem X.
zastoupená advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, Cheb

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyně pro nepřijatelnost dne 11. 8. 2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně je občankou Ukrajiny. Dne 11. 8. 2025 požádala v České republice o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“). Tuto žádost žalovaný dne 11. 8. 2025 označil jako nepřijatelnou s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že by byla žalobkyně osobou podle § 3

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Lex Ukrajina. Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádosti č. j. OAM- 405528/DO-2025.

II. Žaloba

2. Žalobkyně se domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejích práv a přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobkyni.
3. Žalobkyně konstatovala, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice, její žádost proto žalovaný neměl vyhodnotit jako nepřijatelnou. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, který navazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*. Současně žalobkyně poukázala na rozsudek zdejšího senátu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55, díky němuž bylo v obdobném případě vedeném pod sp. zn. OAM-0415944-11/DO-2024, MV-2690-9/OAM-2025 žalovaným uděleno pobytové oprávnění poté, co si jiný žadatel o dočasnou ochranu předchozí pobytové oprávnění v Rumunsku zrušil.
4. S ohledem na znění bodu 5 rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 174/2024 má žalobkyně tvrzený zásah – vyznačení její žádosti za nepřijatelnou - za přezkoumatelný. Žalobkyně uvedla, že se na Ukrajinu nemůže vrátit v obavě o svůj život, kdy se rozhodla svobodně žít v České republice. Žalobkyně před válkou a i v jejím průběhu žila mimo jiné i na Slovensku, kde realizovala do 31. 8. 2023 dlouhodobý pobyt; ten ji k tomuto datu skončil. Slovenská republika následující den žalobkyni automaticky poskytla dočasnou ochranu. Žalobkyně se proto pokusila svůj pobyt v České republice legalizovat získáním víza dle § 33 odst. 1¹ zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný v souvislosti s touto žádostí měl mj. potvrdit, že žalobkyně měla dlouhodobý pobyt na Slovensku pouze do 31. 8. 2023. Zároveň měl žalovaný uvést, že Slovenská republika proti vůli žalobkyně automaticky poskytla žalobkyni dočasnou ochranu. Žalobkyně tuto skutečnost nemůže nikterak změnit, na Slovensku ale žít nechce, protože tam nemá již žádné zázemí, sociální jistoty ani přátele. Žalobkyně uvedla, že i kdyby se na Slovensku nacházela zrovna v době vypuknutí války na Ukrajině, hrozí jí při návratu do země jejího původu aktuálně stejné nebezpečí na životě jako každému jinému občanovi Ukrajiny, který se v zemi nachází nebo od doby vypuknutí války nacházel. Poté, co žalobkyně zjistila, že žalovaný udělil pobytové oprávnění žadateli v závislosti na rozsudku sp. zn. 6 A 122/2024, podala 11. 8. 2025 svou žádost o dočasnou ochranu, a to včetně potřebných náležitostí a svého sdělení.
5. Žalobkyně je přesvědčena, že postup žalovaného představuje nezákonný zásah, k čemuž citovala bod 32 rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024. Podle něj udělení dočasné ochrany ve smyslu Lex Ukrajina ve skutečnosti znamená poskytnutí oprávnění k pobytu na území České republiky z dočasné ochrany, nejde o rozhodování o dočasné ochraně jako takové. Žalobkyně je přesvědčena, že její žádost měla být bez výhrady přijata a přezkoumána.

¹ Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, a) kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
7. Žalovaný žádost žalobkyně o dočasnou ochranu posoudil jako nepřijatelnou z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, tedy protože žalobkyně není osobou ve smyslu § 3 Lex Ukrajina. Dle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina se dočasná ochrana uděluje cizincům, na které se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382² ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“), konkrétně pak těm, kteří spadají do kategorií osob vymezených v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí.
8. Žalobkyně je sice občankou Ukrajiny, ke dni 24. 2. 2022 však na jejím území nepobývala – žalobkyně před tímto datem totiž pobývala na území Slovenské republiky. Tato skutečnost sice žalovanému není známa z tiskopisu žádosti o dočasnou ochranu ze dne 11. 8. 2025 a z cestovního dokladu, který žalobkyně dne 11. 8. 2025 žalovanému k žádosti předložila, protože ten byl platný až od 10. 7. 2023. Žalovanému je však z úřední činnosti známo, že žadatelka v Česku neúspěšně o udělení dočasné ochrany žádala již 24. 5. 2023. Z tehdy předloženého cestovního dokladu žalobkyně, který byl platný od 25. 2. 2021 do 25. 2. 2031, vyplynulo, že žalobkyně na území schengenského prostoru vstoupila již 21. 5. 2021 a až do podání žádosti v květnu 2023 jej už neopustila. Současně s tím žalovaný zjistil, že měla žalobkyně na Slovensku udělený dlouhodobý pobyt platný až do 31. 8. 2023, což potvrdila také v současné žádosti. Dle žalovaného tak žalobkyně na Ukrajině k 24. 2. 2022 zcela zjevně nepobývala, již dlouho před tímto datem pobývala na Slovensku, kde měla udělené povolení k dlouhodobému pobytu. Tuto skutečnost koneckonců potvrzuje sama žalobkyně ve své žalobě. Žalovaný má tak za to, že žádost o udělení dočasné ochrany ze dne 11. 8. 2025 vyhodnotil jako nepřijatelnou důvodně.
9. Žalovaný dále poukázal na čl. 2 prováděcího rozhodnutí. Ten se vztahuje na ukrajinské státní příslušníky, kteří pobývali na Ukrajině a kteří byli dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu vysídleni z území Ukrajiny a dále na jejich rodinné příslušníky bez ohledu na státní příslušnost. Které osoby lze v obecné rovině považovat za vysídlené, stanoví čl. 2 písm. c) směrnice Rady (ES) č. 2001/55/ES³ (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Vysídlenými osobami se dle něj rozumí státní občané třetích států nebo osoby bez státní příslušnosti, které musely opustit zemi původu nebo z ní byli evakuováni a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek. Zejména se jedná o osoby, které opustily území ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí.
10. Z uvedených definic tak vyplývá, že mezi situací v zemi původu a jejím opuštěním musí existovat příčinná souvislost. Jen v takovém případě lze osobu považovat za vysídlenou ve smyslu směrnice o dočasné ochraně, která má nárok na práva plynoucí z dočasné ochrany. Za osobu vysídlenou nemůže být osoba považována jen proto, že se nemůže trvale a bezpečně vrátit do země původu kvůli tamní situaci – je nutné, aby tato situace byla

² Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.

³ Směrnice Rady (ES) č. 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.

důvodem, pro kterou osoba zemi původu vůbec opustila; to vyplývá ze čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně i z prováděcího rozhodnutí. Na dočasnou ochranu tedy podle směrnice o dočasné ochraně nemají nárok občané Ukrajiny, kteří se před 24. 2. 2022 nacházeli mimo území Ukrajiny z důvodů zaměstnání práce, studia, dovolené, rodinných a zdravotních důvodů, aj.

11. U žalobkyně ale uvedená příčinná souvislost chybí, protože opustila Ukrajinu již dříve a z jiných důvodů než v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu.
12. Žalovaný také argumentoval sdělením Komise č. 2022/C 126 I/01 „*Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana*“, který byl v rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 174/2024 označen za „soft law“. Žalovaný konkrétně citoval z pasáže, podle které nárok na dočasnou ochranu (nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva) v zásadě nemají nárok státní příslušníci Ukrajiny, kteří byli z Ukrajiny vysídleni před 24. 2. 2022 nebo se před tímto datem mimo Ukrajinu nacházeli např. z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů.
13. Žalovaný závěrem dodal, že argumentace použitá v žalobě, konkrétně rozsudek sp. zn. 1 Azs 174/2024 a rozsudek sp. zn. 6 A 122/2024, jsou pro případ žalobkyně irelevantní. Zabývají se totiž skutkově odlišnými situacemi, které se týkají žádostí nepřijatelných z důvodu § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tedy v situaci, kdy má žadatel udělenou dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie (dále jen „EU“). U žalobkyně je však primární skutečnost, že dne 24. 2. 2022 vůbec nepobývala na Ukrajině. Žalovaný má tak za to, že postupoval správně, když žádost žalobkyně vyhodnotil jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Přípustnost žaloby

14. Zdejší soud posoudil, zda je zásah žalovaného nezákonný, a vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud také konstatuje, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, je tedy včasná. Žaloba je zároveň přípustná (srov. rozsudek sp. zn. 1 Azs 174/2024).
16. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyslovila nesouhlas. Nařídít jednání nebylo potřeba ani kvůli dokazování. Soudu je známo, že ve věcech, o nichž vede řízení o ochraně před nezákonným zásahem, žalovaný spis ve smyslu § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z něhož by bylo možné zjistit průběh správního řízení a sloužil jako podklad napadeného správního rozhodnutí, se kterým by se žalobkyně mohla jako stěžovatelka seznámit dříve než v soudním řízení a reagovat na jeho obsah, zpravidla nevede (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, a rozhodnutí v něm citovaná). V nyní posuzované věci je však situace odlišná. Žalovaný soudu poskytl spis vedený pod sp. zn. OAM-405528/DO-2025. Obsahem tohoto spisu je 1) tiskopis žádosti o dočasnou ochranu žalobkyně ze dne 24. 5. 2023, č. j. SCP-8888/DO-2023, 2) ukrajinský cestovní pas žalobkyně platný od 25. 2. 2021 do 25. 2. 2031, 3) lustrace žalobkyně ze dne 24.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

5. 2023 v cizineckém informačním systému, 4) doklad o zajištění ubytování, 5) žádost o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 11. 8. 2025, č. j. OAM-405528/DO-2025, 6) lustrace žalobkyně v cizineckém informačním systému ze dne 11. 8. 2025, 7) ukrajinský cestovní pas žalobkyně platný od 10. 7. 2023 do 10. 7. 2033, 8) printscreen z katastru nemovitostí a 8) informační leták žalovaného v českém a ukrajinském jazyce.

17. Platí přitom, že obsahem správního spisu se dokazování neprovádí [rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, (č. 2383/2011 Sb. NSS)]. Žalobkyně pak navrhovala provést k důkazům právě tiskopis žádosti ze dne 11. 8. 2025, č. j. OAM-405528/DO-2025, sdělení k podané žádosti o dočasnou ochranu ze dne 8. 8. 2025 a informaci žalovaného ze dne 10. 4. 2025 o důvodech neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, č. j. OAM-1569-6/ST-2025 (dále jen „Informace OAMP ze dne 10. 4. 2025“) – tiskopis žádosti je již přitom součástí správního spisu. Žalovaný pak jako důkaz navrhl tiskopis žádosti ze dne 24. 5. 2023, ten je již také součástí správního spisu. Soud má přitom skutkový stav zjištěný ze správního spisu pro rozhodnutí ve věci za dostatečný. Pro nadbytečnost tak navržený důkaz – Informaci OAMP ze dne 10. 4. 2025 a sdělení ze dne 8. 8. 2025, neprovedl, neboť tyto důkazy nemají žádný přímý vztah k nyní posuzovanému zásahu. Soud proto s ohledem na výše uvedené jednání nenařizoval (obdobně viz zejména rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2022, č. j. 54 A 50/2021-38, bod 16, nebo ve skutkově obdobném případě srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2025, č. j. 10 A 112/2025, bod 15).
18. Soud dále posuzoval, zda žalobkyně k hájení svých práv zvolila správný žalobní typ.
19. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud žalobci poskytnout tehdy, je-li v jeho případě kumulativně splněno celkem pět podmínek. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a zásah byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo (5. podmínka). Pokud není byt jen jedna z uvedených pěti podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
20. V tomto řízení jsou splněny první, druhá, čtvrtá a pátá podmínka. Žalobkyně byla přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka), když jí byla žádost vrácena jako nepřijatelná. Vracení žádosti nepředcházelo žádné správní řízení, žádost nebyla žalovaným věcně posouzena – nejedná se tedy o rozhodnutí, ale o faktický úkon – zásah (4. podmínka), který byl navíc nepochybně zaměřen přímo proti žalobkyni (5. podmínka). Lze tedy shrnout, že žalobkyně postupovala správně, když se na soud obrátila prostřednictvím zásahové žaloby.

Důvodnost žaloby

21. Soudu tak zbývá posoudit, zda byla splněna třetí podmínka – tedy zda žalovaný při vrácení žádosti jako nepřijatelné postupoval v souladu s právními předpisy, či naopak nezákonně.
22. Podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3.
23. Podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina platí, že Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je

vyloučen. Správní soudy v minulosti konstatovaly, že je aplikace soudní výluky pro nesoulad s unijním právem vyloučena.

24. Označení konkrétního důvodu, které se v praktické rovině ze strany žalovaného děje označením políčka u na žádosti předtištěného důvodu, je pro posouzení zákonnosti zásadní. Žadatel se tak totiž tímto způsobem dozvídá, z jakého důvodu nebylo jeho žádosti vyhověno. Je přitom povinností žalovaného sdělit cizinci (žadateli) důvod, pro který označil jeho žádost jako nepřijatelnou (k tomu srov. již uvedený § 5 odst. 2 Lex Ukrajina).
25. Podle § 1 odst. 1 písm. a) Lex Ukrajina tento zákon zapracovává příslušný předpis Evropské unie a v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace dne 24. února 2022 upravuje podmínky udělování dočasné ochrany cizinců uvedených v § 3 v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a v návaznosti na rozhodnutí Rady Evropské unie o prodloužení dočasné ochrany nebo o jejím novém zavedení podmínky jejího prodlužování nebo udělování.
26. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).
27. Podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí se toto rozhodnutí vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala:
 - a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022;
 - b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a
 - c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).
28. Prováděcí rozhodnutí se dotýká osob, které jsou vymezeny zejména tím, že byly vysídleny dne 24. 2. 2022 nebo později, a to v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil; tato podmínka je společná pro všechny tři kategorie osob, na které prováděcí rozhodnutí dopadá.
29. Zdejší soud v nedávném rozsudku ze dne 20. 6. 2025, č. j. 5 A 15/2025-37 v bodech 22 až 26 vyložil, že pojem vysídlení ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí je třeba vykládat jako jakékoliv, a to i opakované, opuštění státu, k němuž došlo v době od 24. 2. 2022 a později v důsledku válečného konfliktu. Šestý senát se s tímto závěrem plně ztotožňuje.
30. V řízení není sporu o tom, že žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny. Pro přiznání ukrajinskému státnímu příslušníkovi postavení osoby oprávněné podle § 3 Lex Ukrajina ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí je zapotřebí kumulativně splnit podmínky pobytu na Ukrajině před 24. 2. 2022 a podmínku vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil.
31. Žalobkyně nikterak nespороvala zjištění žalovaného, že již v minulosti, konkrétně v květnu 2023, žádala o dočasnou ochranu a že žalovaný z jejího tehdy předloženého cestovního dokladu zjistil, že na území schengenského prostoru vstoupila dne 21. 5. 2021 a až do podání první žádosti o dočasnou ochranu dne 24. 5. 2023 ho také neopustila. Toto tvrzení žalovaného ostatně odpovídá skutkovým zjištěním, které soud učinil z kopie ukrajinského pasu žalobkyně platného do 25. 2. 2031; ten obsahuje hraniční razítko z polského přechodu,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z nějž je patrné, že žalobkyně vstoupila do schengenského prostoru dne 21. 5. 2021. Pro úplnost soud uvádí, že do tiskopisu žádosti ze dne 24. 5. 2023 žalobkyně uvedla, že na území schengenského prostoru vstoupila dne 18. 4. 2023; k existenci případného platného povolení k pobytu nebo víza v posledním roce před podáním žádosti žalobkyně ničeho do tiskopisu neuvedla (tiskopis žádosti o dočasnou ochranu v roce 2023 měl jinou podobu než ten, který žalobkyně vyplnila dne 11. 8. 2025, pozn. soudu). Žalovaný také žalobkyni k 24. 5. 2023 lustroval v cizineckém informačním systému. Provedená lustrace obsahovala anotaci, z níž soud zjistil, že se žalobkyně za účelem žádosti o dočasnou ochranu dostavila do Česka již 23. 3. 2022. Tehdy bylo kontrolou jejího cestovního pasu a ze slovenského povolení k pobytu zjištěno, že žalobkyně má na Slovensku platný pobyt do 31. 8. 2023. Žádost žalobkyně o dočasnou ochranu tak nebyla v březnu 2022 vůbec přijata. Je tedy zřejmé, že žalobkyně se pobytového oprávnění vyplývajícího z dočasné ochrany domáhá v České republice opakovaně, přestože před válkou dlouhodobě pobývala na území Slovenska. Důvodem jejího vysídlení z Ukrajiny tak nebyla ruská agrese realizovaná na tomto území k 24. 2. 2022, ale vůle na základě tam uděleného dlouhodobého pobytového oprávnění žít ve Slovenské republice.

32. K žádosti o dočasnou ochranu ze dne 11. 8. 2025 pak žalobkyně předložila svůj nový ukrajinský pas platný od 10. 7. 2023 do 10. 7. 2033. Ten obsahoval celkem dvě hraniční razítka; z nich je patrné, že žalobkyně do schengenského prostoru vstoupila prostřednictvím slovenského hraničního přechodu dne 22. 7. 2023 a opustila jej prostřednictvím jiného hraničního přechodu na Slovensku dne 2. 7. 2024. Cestovní doklad obsahoval také výjezdní příkaz č. 0289248 vystavený Policií České republiky dne 2. 4. 2025, který byl od uvedeného data platný do 8. 4. 2025.
33. Z výše uvedeného má tak soud za prokázané, že žalobkyně k rozhodnému datu na Ukrajině již více jak devět měsíců nepobývala, neboť realizovala svůj dlouhodobý pobyt na území Slovenska.
34. Hlavním účelem dočasné ochrany dle prováděcího rozhodnutí, konkrétně dle jeho recitálu v bodě 11, bylo zavést dočasnou ochranu ukrajinských státních příslušníků a jejich rodinných příslušníků, kteří pobývali na Ukrajině a kteří byli počínaje dnem 24. 2. 2022 vysídleni v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, která v uvedený den začala. Situace žalobkyně se však účelu dočasné ochrany zcela vymyká, neboť žalobkyně na základě dlouhodobého pobytu platného do 31. 8. 2023 pobývala na Slovensku (z hraničních razítek v původním cestovním dokladu je zřejmé, že do schengenského prostoru žalobkyně přicestovala už 21. 5. 2021). Záznam o jeho opuštění sice soud nemá k dispozici, z hraničních razítek v novém cestovním dokladu je ale zřejmé, že do něj žalobkyně opětovně přes Slovensko vstoupila dne 22. 7. 2023 a na Ukrajinu opět odjela dne 2. 7. 2024. Je pravda, že z bodu 14 recitálu prováděcího rozhodnutí vyplývá, že členské státy mohou dočasnou ochranu rozšířit i na jiné kategorie vysídlených osob, na něž se toto rozhodnutí nevztahuje, pokud jsou tyto osoby vysídleny ze stejných důvodů a ze stejné země nebo oblasti původu, jak jsou uvedeny v tomto rozhodnutí. K takovému kroku však Česká republika nepřistoupila (srov. rozsudek Městského soudu ze dne 8. 10. 2025, č. j. 10 A 112/2025-19, bod 36).
35. Podmínku pobytu na Ukrajině před 24. 2. 2022 tudíž žalobkyně nemohla naplnit; pokud by žalovaný žalobkyni kvalifikoval jako osobu podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí, postupoval by proti výslovnému znění i smyslu prováděcího rozhodnutí. Institut dočasné ochrany by měl pobytovou situaci ukrajinských občanů řešit jen v tom případě, pokud je

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jejich vysídlení z Ukrajiny neochvějně spjato s tamější válečnou situací definovanou prováděcím rozhodnutím. Jinými slovy, dočasná ochrana by neměla být udělována těm osobám, které se z Ukrajiny „vysídlily“ v důsledku jiných životních okolností; tedy jako v případě žalobkyně proto, že se ještě před válkou rozhodla dlouhodobě pobývat v sousedním státě v schengenském prostoru, konkrétně na Slovensku.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud tak uzavírá, že žalovaný nepochybil, když žádost žalobkyně označil jako nepřijatelnou z důvodu dle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina; soud totiž shodně s ním dospěl k závěru, že žalobkyni není možné považovat za osobu dle § 3 Lex Ukrajina. Podaná žaloba není důvodná, a proto ji soud zamítl dle § 87 odst. 3 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla procesně úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by jeho náklady v soudním řízení přesáhly rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. prosince 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.